

ter med skattetænkning, og at det offentlige, herunder Ligningsrådet, var med til at skabe grobund for mere og mere raffineret skattetænkning. Advokater og revisorer blev ikke stoppet i tide. De fortsatte med at trække elastikken længere og længere, og dermed var det offentlige med til at skabe den rådgivermoral – eller jeg skulle vel sige mangel på samme – som fik selskabstømningerne til at rulle med advokater og revisorer som implicerede, slår Ole Bjørn fast. Der var en generel opfattelse af, at alt det var helt i orden.

Man må i dag stille spørgsmålet – og jeg må selvfølgelig beklage, at den tidligere skatteminister ikke selv ønsker at deltage i debatten, så vidt jeg kan se – hvorfor greb man ikke ind dengang? Midt i 1980'erne lavede Told og Skat et notat, og alligevel lod man milliarderne fosse ud med misbrug af reglen indtil 1991 – ja, for ikke at være uretfærdig over for dem, der ville misbruge reglen, lod man den løbe et par år mere. Hvorfor gjorde man ikke noget ved underskudsselskaberne?

I årevis var der diskussion i pressen, der var diskussion i Folketinget, og der blev gennemført indgreb uden virkning. Ja, i 1987 vedtog man et såkaldt indgreb, der i virkeligheden var en legalisering af handelen med underskudsselskaber. Og først i 1995 kan vi enstemmigt her i Folketinget vedtage noget, der ligner et totalt stop for handel med underskudsselskaber – enstemmigt, efter så mange år.

Jeg synes, man må spørge specielt V og K: Hvorfor skulle der gå så mange år, før man nåede frem til at få lukket huller?

Og så selskabstømmerne, som vi har været inde på før her i Folketinget, hvor man i 1989 i Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk Kriminalitet har et notat, hvor man gør opmærksom på, at her foregår mærkværdig handel, som man sendte rundt i systemet, og hvori man opfordrede til, at der skulle laves et samarbejde mellem de relevante myndigheder. Og ingenting skete. Først nu er vi ved at få etableret det nødvendige samarbejde.

Og vi ved, at samtidig havde Told og Skat – også i 1989 – det første af Hoffmann-projekterne fuldt beskrevet og til behandling i Ligningsrådet. Altså på den ene side: Politiet vidste, at her var noget galt. På den anden side havde Told og Skat godt kendskab til, at her foregik noget, der kun gik ud på i stor målestok at snyde skattevæsenet. Og alligevel skete der ingenting.

Man må sige, at det er underligt, at der ikke blev grebet ind. Og man kan selvfølgelig sige meget om, hvorfor nogle ikke ønsker at gribe ind over for erhvervslivet, når de snyder i skat. For mig er der ikke nogen tvivl om, at der er tale om klare ideologiske årsager til den manglende vilje til at lukke huller, ja, faktisk også viljen til at skabe nye huller.

Jeg tror ikke, man bare kan sige, at det er, fordi erhvervslivet skal have det godt, som man siger fra V's og K's side. Det kunne man jo bare gøre i fuld åbenhed. Man kunne nedsætte selskabsskatten til 0, hvis man mener, at erhvervslivet ikke skal betale skat. Man kunne udvide alle mulige støtteordninger, hvis man mener, at der er brug for at overføre penge fra skatteyderne til virksomhederne.

Men hvorfor tillod man, at det, der skete, og som skete for at gavne erhvervslivet, skete under nogle former, der så åbenlyst kunne misbruges, og som åbenlyst blev misbrugt? Hvorfor fiduser i stedet for direkte støtte vedtaget i Folketinget?

Der er nok to grunde til det. Den ene grund er selvfølgelig, at man ikke regnede med at kunne få vedtaget, i hvert fald ikke i det omfang, at der skulle kunne ydes de milliardbeløb, der var tale om, og at de skulle ydes legalt og åbent over finansloven i en periode, hvor man skar ned for at begrænse statens underskud.

Men den anden grund er også den helt klare ideologiske, der hedder: Liberalister er imod statsstøtte, officielt i hvert fald. Derfor skal der ikke gives støtte; der skal bare gives fradrag og fiduser. De optræder jo heller ikke på finansloven. Ingen kan se, hvad det koster.

Jeg synes, det er sigende, at trods de erfaringer, der er gjort, skal vi gang på gang her i Folketinget høre V og K komme med forslag til nye fradrag. Og vi skal se, som skatteministeren sagde, forslag til finansloven sidste gang, hvor V og K ville genindføre de fiduser, der kostede allermest i de år.

Jeg synes også, man må spørge, hvorfor rådgiverne ikke råbte op, når nu banker, advokater og revisorer i så stor målestok var informeret, ja, deltog i alle de her forskellige transaktioner, ikke bare selskabstømningerne, men også alle de andre snedige skattetransaktioner, som intet andet formål havde end at snyde i skat. Hvorfor hørte vi ikke noget fra rådgiverne? Hvorfor var der kun de få pip? Hvorfor var der ikke et massivt udsagn fra Advokatrådet, fra Finansrådet, fra arbejdsgiverforeningerne om, at her foregår